

Hensigt, jfr. Udkastets § 255, har en forbrøderist Charakter. At give en Bestemmelse paa dette Sted i Udkastet, der skulde omfatte enhver retsstridig Ødelæggelse af et Fartøi, saavel hvor Skibbrud eller anden egentlig Søfæde forvoldes, som hvor i Virkeligheden kun en Ødelæggelse af fremmed Eiendom finder Sted, vilde da ogsaa være uheldigt, ikke blot fordi den vilde komme til at omfatte væsentlig heelt forskjellige Tilfælde, men ogsaa med Hensyn til den overordentlige Vidde, som der maatte gives Straffebestemmelsen. For med Beraad Hu at forvalde et egentligt Skibbrud, hvorved mange Mennesker udsættes for Fare, om denne end just ikke kunde siges at være aabenbar, og hvorved Forsikringsinstitutter og Medborgere tilspies bethdelige, maatte Ødelæggende Tab, hvor Straffen dog neppe være ringere end flere Aars Strafarbejde; men omvendt vilde det neppe kunne undgaaes at lade Straffen gaa ned ialtfald til de lavere Grader af Fængsel, naar Bestemmelsen tillige skulde omfatte Tilfælde, der kun kunne betegnes som en større eller mindre Vold paa fremmed Eiendom. Tilfælde af den sidstnævnte Art har man derfor anseet det for rettest ganske at holde udenfor Paragrafens Bestemmelse.

Med Hensyn til Udkastets § 282, angaaende Bevirkelse af Overfømmelse og deslige, skal man, efter hvad ovenfor er anført, kun gjøre den Bemærkning, at man har troet, at en saadan Bestemmelse, der væsentlig er dannet efter den norske Straffelovs Kap. 23 § 9, medens ingen tilsvarende findes i den nugældende danske Lovgivning, saameget mindre bør sættes i den nye almindelige Straffelov, som den formeentlig vil blive af større practisk Betydning, efterhaanden som Indbigningsarbejder her i Landet maatte blive mere almindelige. Forsaavidt der derimod i Kommissionen har været Spørgsmaal om at optage en Bestemmelse angaaende Strafansvar for Overtrædelse af de i Henseende til Sandflugtens Dæmpning givne Forskrifter, har man maattet holde for, at Straffebestemmelserne i denne Retning ifølge deres hele Charakter have deres naturlige Plads i de særegne Love, der ordne dette Forhold og foreskrive de forskjellige Regler, som i den Henseende skulle iagttages af Borgerne.

Angaaende Bestadigelse af Jernbaner eller vises Tilbehør, eller Foretagelse af andre Handlinger, som medføre Fare med Hensyn til Jernbanernes Benyttelse, indholdes en Række af Bestemmelser i den nugældende Fd. af 5 Mai 1847. I det man ved Udarbejdelsen af Udkastets § 283 har haft denne for Øie, sammenholdt med den preussiske Straffelovs §§ 294—295, skal man foreløbig bemærke, at der ikke er fundet tilstrækkelig Anledning til, i Lighed med Fd. 1847 § 11, at indskrænke de paagældende Bestemmelser til saadanne Jernbaner, ved hvilke Damp eller et lignende Middel anvendes som Trækraft, idet Bestemmelserne ere affattede saaledes, at der er aabnet Udgang til ved Straffens Fastsættelse at tage tilbørligt Hensyn til den større eller mindre Fare, som der, ogsaa ifølge Jernbanens Bestaffenhed, har været forbunden med de omtalte Bestadigelse af samme m. v.; jfr. navnlig § 283 2det Stykke. Af Fd. 1847 bliver der fremdeles ikke Spørgsmaal om i Straffeloven at optage de Paragrafer, navnlig §§ 6—9, der angaa Overtrædelse af de Jernbanepolitiet vedrørende Forskrifter, ligesaa lidt som Fds. § 10, der indeholder processuelle Regler. Forsaavidt dernæst Fd. 1847 § 5 indeholder særlige Bestemmelser for det Tilfælde, at de forbrøderiste eller uagtsomme skadegjørende Handlinger, hvorom der er Spørgsmaal, foretages af Jernbanebetjente, er det dels bleven anseet som en Selsølgelse, at de i Udkastets § 283 givne Straffebestemmelser ligesaavel maae komme til Anvendelse, hvor Gjerningen er forøvet ved Undladelsen af at foretage visse pligtmæssige Handlinger, som hvor Forbrøddelsen eller Forseelsen er udført ved positive Handlinger, dels har man antaget, at det laa udenfor den almindelige Straffelovs Opgave at bestemme Noget om, at de paagældende Jernbanebetjente, der forsee sig imod de dem særligt paahvilende Pligter, efter Omstændighederne skulle eller kunne afsættes og erklæres udygtige til atter at ansættes ved en Jernbane, hvilket nærmest synes at maatte være Gjenstand for administrativ Foranstaltning. Man har derfor troet i det Hele at kunne undlade at optage nogen til Fdn. 1847 § 5 svarende Bestemmelse i Lovudkastet.